

10.03.2021

# Alumnihaastattelussa Olli Mali

Olli Mali keskustelee alumnihaastattelussa jatko-opinnoistaan IT-tiedekunnassa ja miten on päätynyt työskentelemään Koneelle data-analyysin pariin. Mali kertoo oman näkökulmansa, miksi laaja-alainen opiskelu kannattaa sekä jakaa vaihto-opiskelukokemuksensa Budapestissa. Mali pohtii myös työelämäään siirtymistä ja epävarmuutta ensimmäisessä oman alan työpaikassa.

**INTRO:** Aamukahvit IT-tiedekunnassa, rakkaudella Mattilanniemestä!

**MINNA:** Tervetuloa taas aamukahvien äärelle! Äänessä on Laura ja Minna. Ja tänään jatketaan alumnitarinoilla vieraana meillä on Olli. Kerrotko kuka olet ja mitä pääainetta olet opiskellut ja missä olet töissä?

**OLLI:** Joo, hyvää huomenta munkin puolesta! Eli mä oon Olli Mali, opiskelin aikoinaan Teknillisessä korkeakoulussa teknistä fysiikkaa, valmistuin sieltä ja sitten tein itseasiassa jatko-opinnot Jyväskylän yliopistossa Informaatioteknologian tiedekunnassa, Tietotekniikan laitoksella, ja sovelletun matematiikan alalta sitten väittelin 2011.

Matematiikan parissa nää opinnot on pyöriny, ja ennenkaikkea sovelletun siinä mielessä että numeerista matematiikkaa ja tietokoneita apuna käyttäen. Ja hiukan siihen liittyen sitten viimeiset neljä vuotta oon ollut Koneella töissä data-analyysin parissa, ja tällä hetkellä teen ite hiukan vähemmän itse analyysijä että oon sitten analyysitiimin esimies myös.

**MINNA:** Monenlaisia tehtäviä olet selkeästi päässyt tekemään. Kiinnostaisi kyllä tietää että mitä reittiä oot päätynyt yliopistoon opiskelemaan, että onko sulla ollut lukio taustalla vai jotain muuta koulutusta pitkin, niin kerrotko siitä vielä vähän tarkemmin, ja miten oot päätynyt opiskelemaan jatko-opintoja sitten tietotekniikalle?

**OLLI:** Joo, eli lukion jälkeen oli tilanne että matematiikka taipui hirvittävän hyvin ja tuntui että se on ehkä hauskinda maailmassa mitä voi tehdä, mikä on yleinen tilanne kaikilla lukiolaisilla, ja sit pohti että mihin sitä hakisi jatko-opiskelemaan, eli yliopistoo valita. Ja sit hiukan niinkin lapsellisista syistä ku et teknistä fysiikkaa oli vaikea päästä siihen aikaan lukemaan ja sit sillä oli maine, että sieltä sitten valmistuttuaan pääsi mielenkiintoisiin tehtäviin, niin hain sinne, ja sitten päädyin sinne opiskelemaan. Ja siellä tosiaan otin matematiikan pääaineeksi ja lujuuslaskentaa sivuaineeksi, koska olin sen verran fiksu, että tajusin että mitä laaja-alaisemmin opiskelee, niin sen parempi, että aina ehtii erikoistua. Ja erikoistuminen on kuitenkin lopulta sitä että lopulta tietää yhä enemmän ja enemmän yhä vähemmästä ja vähemmästä. Ja vaikka se usein akateemisella uralla saattaa olla se keino millä uraa on rakennettava, niin sit työelämässä se ei oo kuitenkaa semmonen etu.

**LAURA:** No sä sanoitkin jo että mitä opiskelit sivuaineena, ja vähän siitäkin että mitä se sitten työelämässä on vaikuttanut, et just se että tietää enemmän ja enemmän yhä vähemmästä ja vähemmästä, niin se ei siellä oo - mut koetko sä silti että niistä sivuainevalinnoista on hyötynyt työelämässä?

**OLLI:** Kyllä siis ennenkaikkea tarkoitan että niistä on hyötyä, koska ne oikein valitsemana laajentaa sitä omaa kokemuspiiriä aika paljon. Ja tää nyt on tietysti vanha TKK-näkökulma, mutta siihen aikaan taivasteltiin sitä, että iso määrä hyviä fyysikoita menee hukkaan kun he ottaa pää- ja sivuaineen jotka on käytännössä molemmat eri tyyppisiä fysiikoita. Ja sit kun he valmistuu, niin heidän osaamisensa on, no he osaa sitä fysiikkaa tosi hyvin. Mutta jos he osais vaikka sellunkeittoa myös sen matemaattisen arsenaalin lisäksi, niin sit paperiteollisuus ottais heidät avosylin vastaan, ja sit toisaalta ei se tee pahaa ihmiselle tietää sellunkeitosta muutenkaan. Sellunkeitto ei mua varsinaisesti kiinnostanut, mutta sen verran otin oppia näistä neuvoista että lähdin hakemaan sivuainetta matematiikasta kaukaa. Ja lujuusoppi oli siihen aikaan Konetekniikan laitoksella, ja siel hyvin vähän kävi fyysikoita opiskelemassa, niin sit myös vähän halus olla erilainen ja oli myös tosi miellyttävä opetushenkilökunta siellä, ja toimin myös assarina sit siellä aikoinaan lujuusopin laitoksella, niin sitä kautta tuli otettua se sivuaine.

Ja ylipäätään mitä nyt niinkun jälkikäteen mitä työelämässä on nähnyt niin tietoteknisistä taidoista on aina hyötyä, ja sit jos niihin pystyy yhdistää jonkun tietyn alan asiantuntemuksen, niin usein pystyy tuomaan sille alalle jotain uutta aika helpostikin, vaikka kokee itse että ei olisi mikään, jos nyt psykologiaa vaikka saisi luettua sivuaineena mikä saattaa olla aika hankalaa, ja tietotekniikkaa, niin mikäli löytyy kyvykkyyksiä että joku web-sivujen teko ja kyseilyiden tekeminen ja jonkunlainen automaation rakentaminen ei oo temppeu eikä mikään, kuten se Informaatioteknologian tiedekunnan opiskelijalle ei pitäisi olla, niin sit näyttäytyy aikamoisena osaajana vaikka omasta mielestään - kun aina helposti ihminen vertaa itseään niihin parhaimpiin opiskelijoihin mitä sieltä löytyy ja ne parhaat on aina sit todella hyviä yleensä, mutta jo sellasilla riittävillä taidoilla erottuu jo tosi paljon työelämässä ja pystyy helpottaan sitä omaa työntekoaan jo ihan sillä että osaa aidosti käyttää tietokoneita hyvin.

**LAURA:** Joo kyllä, hyviä vinkkejä tän hetken opiskelijoille, että rohkeasti luottaa omiin taitoihinsa. Tota onko sinne sun opiskelujen varrelle osunu sellaisia merkityksellisiä hetkiä joiden sä erityisesti koet vaikuttaneen tulevaisuuteen?

**OLLI:** Se on aina vaikea arvioida että kuinka paljon tapahtuneet on jotenkin omaa ansiota ja kuinka paljon sattumaa. Se on semmonen tyypillinen ilmiö että kun tässä on käynyt hyvä tuuri, on saanut ihan mukavan työpaikan ja edennyt siellä, niin on helppo ajatella että se johtuu siitä että on erinomainen ihminen, mutta kyllä se sit aika paljon on sattumaa ihmisen elämässä, että mihin sitä - mihin aikaan, aikaan hakee, ja mitä on vapaana, ja tota mitä on sattunut lukemaan ja missä paikassa sattuu sijaitsee ja pysyy terveenä ja niin edelleen. Että aika paljon sitä opiskeluaikana eli siinä omien opintojen

kuplassa ja keskitty siihen mitä kursseja saadaan seuraavaksi tehtyä ja saada ne hyvin suoritettua, ja valita mielenkiintoisia opintoja ja tehdä niitä hyvin. Että ehkä niinkuin merkityksellistä oli just se että aikoinaan tajusi laajentaa sitä, että hakee sivuainetta vähän kauempaa kuin muut. Että sattui rakentaa itselleen semmoisen osaamisyhdistelmän mikä oli aika harvinainen muilla, millä erottautuu, niin siitä on, sanotaan yleisellä tasolla, tasolla etua.

**LAURA:** Onks sulla jotain sit parasta muistoa opiskeluajoilta, jonka sä haluaisit jakaa tässä meidän kuulijoille?

**OLLI:** Opinnot oli ihan palkitsevia, kun tietysti opiskeluajalta, se on ihan ainutlaatuista aikaa siinä, että pystyy aika paljon määrittämään omaa ajankäyttöään. Ja tietysti piippuu missä vaiheessa tulee perhettä tai muuta, että on sit enemmän vastuuta ja riippuvuuksia, mutta kyllähän se vapaa-aika opiskeluaikana... Niin oli tosi mukavia harrastuksia: löysin tanssimisen oikein kunnolla - mä suosittelen sitä kaikille opintosuunnasta riippumatta, erittäin hyvä taito, pitää mielen ja kehon virkeänä. Ja sit jos on mahdollista niin vaihto-opiskelu kannattaa, että itse kävin aikoinaan Budapestissä, olin yhden lukuvuoden. Ja sielläkin vaikka eihän se nyt opintoja suorastaan, opintoja suorastaan vaihdita - vauhdita, tarkoitan - niin siinä oppii tuntee sit erilaisia ihmisiä ja näkee maailmaa.

Että se oli, Budapestissä oli englanninkielinen opinto-ohjelma, eli siellä oli ympäri maailmaa, varsinkin Lähi-idästä tuli tosi paljon opiskelijoita, jotka teki koko maisterin siellä, tota, Budapestin teknillisessä yliopistossa, tai teknis-kauppateieteellisessä yliopistossa. Ja sit kun valitsi vähän eri kursseja kuin muut vaihto-opiskelijat niin sit päätyi esimerkiksi heidän kanssaan tutustuu ja vierailemaan kotona ja niin edelleen. Että sitä kyllä suosittelen myös kaikille. Että opiskeluaika menee lopulta kuitenkin yllättävän äkkiä, että sitä ei kannata - tää on nyt vastoin kaikkia professoreiden neuvoja - mut sitä ei kannata ahnehtia loppuun turhan hanakasti. Se kannattaa tehdä hyvin mutta ei sillä nyt oo ihan hirveätä arvoa että suorittaako sen nyt yhden vuoden nopeammin vai yhden vuoden hitaammin, näin sitä sit jälkikäteen ajatellen.

**MINNA:** Hyvä näkökulma, ja varmasti vaihdon aikana saa sellasia kokemuksia ja näkökulmia omaankin elämään mistä on hyötyä varmasti jatkossakin, että sitä ei tuu tavallaan, se aika ei varmasti silleen mee hukkaan.

**OLLI:** Niin, siis olin vaan toteamassa että ei todellakaan mee, ja sit siitä oppii asioita joita ei oikeen niinkun oikeen tiennytkään että on. Ja eri kansallisuuksiin tutustumisista on aina, aina tosi paljon etua, että et monet kiinnostavat työtehtävät, niinkuin tämä omakin, on hyvin kansainvälinen ja omassa tiimissä on, on porukkaa Suomesta, ja Kiinasta, ja Intiasta, ja Marokosta ja muutamasta muustakin maasta. Niin mitä enemmän ja mitä varhaisemmassa vaiheessa on tottunut keskustelea erimaalaisten ihmisten kanssa niin siitä on pelkästään etua.

**MINNA:** No onpa kiva kuulla että tavallaan se vaihto on myös sitten auttanut näissä työelämän kuvioissa ja tiimityöskentelyssä, ja tuonut siihen lisää eväitä ja työkaluja.

**OLLI:** Kyllä ehdottomasti. Että vaikka sitä siinä vaihdon aikana ei tajunnutkaan että tässä nyt opin hyödyllistä taitoa, mut kyllä siinä kun kyproslaisten kavereitten kanssa yrittää tehdä Lagrangen mekaniikan kotitehtäviä porukalla ja opastaa heitä, tai sit käy Abdallan kotona ja lyödään eteen arabiankielinen Excel että pystytkö auttaan, niin ne on sellasia kasvattavia ja kiinnostavia kokemuksia, joissa oppii kans suhtautuun siten että harva asia maailmassa on hirveen vakava. Että jos ei stressaa turhia vaan tekee vaan ja yrittää parhaansa niin pystyy ylittämään itsensä niinkun ilman semmoista vimmaista itsensä uhraamista. Että menestyminen ei välttämättä tarkoita sitä että pitäis polttaa itsensä sen takia, että kun tekee vaan, eikä stressaa turhia, niin asiat usein järjestyy.

**LAURA:** Miten sitten, koitko opiskeluaikana epävarmuutta tulevaisuudesta, esimerkiksi siitä alasta, että onko se oikea, tai työpaikasta tai tulevaisuuden urasta että pääseekö työllistymään? Että oliko sulla tällaisia epävarmuuden tuntemuksia ja jos oli, niin miten sä pääsit niistä eteenpäin?

**OLLI:** No kyllähän niitä kaikilla on, tai että varsinkin yliopisto-opinnot jotka ei valmista johonkin tiettyyn ammattiin. Että tilannehan on hyvin erilainen jos valmistuu lääkäriksi yliopistosta, kuin jos valmistuu vaikka historian maisteriksi ja ei opettajalinjalla oo. Et itse olin sillä matematiikka ja numeerinen matematiikka -puolella ja sitä aika paljon toivotettiin että tässä on hyvät työllisyysnäköymät, jos ylipäättään tietotekniikan alalla ne kyllä on aika hyvät. Et silleen en osannu olla niistä aktiivisesti huolissaan, toki oli niinkun suuri epävarmuus että mitähän sitä sitten tapahtuu kun tästä sitten tota valmistuu ja muuta, mut siinä sitten kun itsehän venyitin diplomi-insinööriopinnot seitsemänvuotisiksi, koska oli sen verran kiinnostavia kursseja, piti käydä vaihdossa, ja sit varsinkin ehtiä tanssimaan.

Niin kävin siis niitä kursseja erittäin huolella, että hyvillä arvosanoilla myös. Ja sit päädyin näihin kesätöihin yliopistolle erilaisiin labroihin, tai Teknilliseen korkeakouluun erilaisiin labroihin. Ja siitä alko oleen jotenkin selvä että jatko-opinnot kiinnostaa kovasti ja sit siinä vaiheessa tuli itseasiassa siirtyminen sitten Teknillisestä korkeakoulusta Jyväskylän yliopistoon, et mä aloitin TKK:lla mutta silloiset perhesyyt ja halu nähdä uutta ja kiinnostavaa nii vei Jyväskylän yliopistoon jatko-opintoihin. Ja Jyväskylällä oli kaupunkina ja yliopistona ihan hyvä maine, joten ihan tyytyväisenä tein sitten siellä jatko-opinnot ja siinä aikana kävi sitten selväksi että akateeminen ura ylipäättään kiinnostaa, ja jatko-opintojen jälkeen alkaa sit vasta se pudotuspeli kun paikkoja on vähän. Että kun jatko-opinnot on kesken niin tiedekunnalle on erinomainen taloudellinen bonus jos sieltä valmistut tohtoriksi ja sen jälkeen kun oot valmistunut tohtoriksi niin oletkin pelkkä menoerä, ellet pysty hankkimaan ulkopuolista rahoitusta, tai sit oo vastuussa isosta määrästä opetusta, näin niinkuin hiukan kärjistäen. Mut tälleen

yliopisto kutakuinkin toimii. Ja sit siinä rahoituskilpailupelissä niin sit mulla oli pitkään ollut haaveena se että mustahan tulee sitten matematiikan professori, että se on varmasti hieno työ, että pääsee tutkimaan kiinnostavia juttuja ja miettimään ja toimii fiksujen ihmisten kanssa, mikä on osittain ihan totta, mutta kun sitä työtä pääsi seuraamaan läheltä, niin aika paljon siinä on sit sitä rahoituksen hakemista ja tietynlaisena toimitusjohtajana toimimista ja se ei taas sitten itseäni kiinnosta ihan, ihan kauheasti, joten sit tuli silloin 2016 haettua töitä muualta ja sitten, kuten sanottu, niin Koneelle siiten lopulta pääsin töihin.

**MINNA:** No onko sulla antaa sit jotain semmosta ohjetta tai neuvoa jollekkin joka miettii, miten sitten valmistumisen jälkeen ja ehkä vähän kokee epävarmuutta siitä pääseekö töihin, ja löytyykö niitä oman alan töitä? Niin mitä haluaisit sanoa hänelle?

**OLLI:** No ihmisen kannattaa vaan uskoa itseensä, ja opiskellessa, kuten sanottu, niin helposti vertaa itseensä muihin ja vertaa itseensä niihin kauheen hyviin, ja sit hämärtyy se että todellisuudessa niin ei sitä kilpaile heidän kanssaan täsmälleen nyt samoista paikoista. Vaan kysymys on siitä että onko itsellä jotain annettavaa ja semmoisia taitoja, joista tälle yritykselle on hyötyä. Ja sit tietotekniikan opiskelu on siitä, siitä mahtava juttu että siinä oppii konkreettisen taidon, siinä oppii tietokoneiden kanssa toimimisesta ja siinä oppii niiden käyttämisestä ja oppii käyttämään pilvipalveluita ja rakentamaan tarvittaessa dataputkia ja sitä sun tätä riippuen vähän tietysti mihin, mihin pääaineeseen menee. Mutta sillä on, niinkun joka tapauksessa valmistuneella on konkreettisia taitoja joita keskivertotalallaajalla ei todellakaan ole, ja sit kannattaa vaan niihin uskoa, ja hakea niitä paikkoja, ja rohkeasti esittäytyä ihmisille ja kertoa niistä omista taidoistaan. Että usein mitä tässä kansainvälisessä työympäristössä toimineena huomaa niin täytyy tehdä työpaikkailmoitukset aika laaveiks, että sinne joka tapauksessa hakee ne kaikki jotka ei todellisuudessa omaa niitä taitoja mutta sit toisaalta osa niistä hyvistä hakijoista jättää hakematta kun he ovat aivan tavattoman itsekriittisiä ja se on ehkä hieman sellainen suomalainen ominaisuus että että ei nyt tehdä itsestämme numeroa. Mutta kyllä semmonen itsestämyyminen, itsensämyyminen tietyssä mielessä ja verkostoituminen on IT-alalla valtavan hyödyllistä, ja siihen nyt on kaikenlaisia sosiaalisia alustoja, mut kyllä kaikista tärkein on se että avaa vaan suunsa ja menee rohkeasti juttelemaan ihmisille.

**MINNA:** Kiitos noista rohkaisevista sanoista! Miten sitten, mikä on sun näkemys harrastuneisuuteen, että kuinka paljon pitää olla harrastuneisuutta että pärjää työelämässä tai voiko saada työpaikan vaikka ei olisi omia projekteja tehtynä?

**OLLI:** No mä olen itse elävä esimerkki siitä että voi saada, mutta kyllä siitä on etua. Että itse kun teen rekrytointeja, niin kyllä se lisää semmoista tietynlaista uskoa hakijaan, jos hän niinkun data-analyysimaailmassa niin on huvikseen tehnyt jotain Kaggle-projekteja. Ja siinäkin on semmonen juttu että aika monella on harrastuneisuutta mistä he ei sit kerro, koska ujostelee sitä;



"no ei se nyt ollu ihan erikoisen hyvä". Ja rohkeesti vaan kaikki tiskiin mitä on tehnyt, koska saattaa olla että semmonen vähän kaukaisempikin juttu joka ei siinä työpaikkailmoituksessa näy, esimerkiksi että "etsitään meillä data-analyysin tekijää". Mutta sitten mitä Koneella tehdään on myös kaikenlaista kokeellista sensorikehitystä ja paljon tiimi tekee yhteistyötä hardis-kehittäjien kanssa, sensoriratkaisujen kehittäjien kanssa, jolloin on hyötyä se jos on rakennellut kotiinsa huvikseen jotain Raspberry Pi:ta, jolla ohjailee pakastimen lämpötilan seurantaa, tai mitä ikinä, niin kannattaa tuoda vaan rohkeasti kaikki tämmöiset esille. Että kyllä siitä on etua, mutta ei se mikään tota, tämmönen showstopperi oo jos harrastuksia ei löydy.

Usein tärkeintä on se että pääsee siihen haastatteluvaiheeseen, jossa lopulta sit se ihmisten välinen kemia vaikuttaa valtavasti, että siinä molemmat pääsee arvioimaan sen että se ei oo yksipuolinen tilaisuus, jossa työnantaja katsoo että kelpaako tää ihminen meille, vaan sit myös tää ihminen itse katsoo että vaikuttaako tää semmoselta työnantajalta ja porukalta että mä haluan heidän kanssaan tehdä töitä. Työhaastattelut, ainakin mun mielestä, tietämissäni hyvissä paikoissa on muuttunut hyvin kauas siitä että haastateltava kävelee sisään ja sieltä annetaan kysymyspatteristo ja niihin vastataan housut tutisten, ja sitten mennään pois ja odotellaan tuloksia. Vaan kyl se on enemmän semmonen tilaisuus jossa molemmat tutustuu toisiinsa, ja mahdollisuuksien mukaan myös tavataan tää muu tiimi keiden kanssa ollaan tekemässä töitä. Tutustutaan ja sit sen jälkeen itse keskustelen tiimiläisten kanssa että mitä olitte mieltä ja sit myös että mitä tää, myös tän niinkun hakijan kanssa että mitä hän oli mieltä ja mitä hän kokee.

**LAURA:** Oliko sulla epävarmuutta sitten siitä että sitten kun saa sen työpaikan, vaikka valmistumisen jälkeen, että osaako tarpeeksi vai tuottaako pettymyksen työnantajalle?

**OLLI:** No on ihmisiä joilla ei ole epävarmuutta mistään, mutta tota kyllä itsellä on ja sitten mitä on seurannut näitä muita, jotka aloittanut sitten omassa tiimissä työskentelee niin varsinkin meillä oli semmonen tilanne että tammikuussa aloitti kaksi tekijää, joista toinen oli hurjan nuori ja niinku todella nopea omaksumaan juttuja. Hän oli kolmen päivän päästä niinku koodaamassa ite ihan keskeisiä ratkaisuja ja sit tää oli toiselle työntekijälle niinku hirmu rankkaa ja vaikka mä yritin kovasti rauhoitella että hyvin sulla menee niin kuitenkin hän itse aina tietysti vertasi itseänsä siihen toiseen samaan aikaan aloittaneeseen ja sitten ku pari kuukautta meni niin tilanne oli kyllä jo ihan tasoittunut. Mutta kyllä hän sit myönsi että kyllä hän oli sen ensimmäisen viikon aivan paniikissa kun on pelot siitä, että minkälaisia kompetensseja täällä oikein odotetaan kun toinen toimii noin.

Ja oli se sama itselläkin kun oli ollut pitkään yliopistomaailmassa pelkästään ja sit meni yritykseen töihin niin kyllä sitä niinku mietti että no osaanko nyt sitten tarpeeksi ja mulla ei oo softakehittäjätaustaa että on vaan tämmöstä muuta koodaamista artikkeleiden numeerisia testejä varten että riittääköhän tää ja niin edelleen. Valtaosassa työpaikkoja on kuitenkin aika hyvä perehdytysjakso, ja yleensä niin sitä sit lopulta oppii mitä vaan kun vaan, kun vaan opettelee. Eli kyllä sitä on mahdollista yrittää ja erehtyä ja kysyä neuvoa, ja tärkeintä

on että niitä asioita ei pelkää, ettei rakenna itselleen semmosia itse rakennettuja paineita, että no mun on pakko suoriutua tästä yksin ja mun täytyy näyttää erityisen hyvältä.

**LAURA:** Kyllä, ja sitten varmasti että kun muistais vaan aina sen, että valmis ei tarvii olla, eikä kukaan olekaan oikeastaan missään vaiheessa elämää. Että malttaa sit vaan opetella ja hyväksyä sen, että oppimista riittää.

**OLLI:** Joo, se on just näin. Ja siis samalla mentaliteetilla tässä on itsekkin vetänyt tätä tiimiä että ollaan, no tällä hetkellä 16 hengen porukka. Koko ajan opitaan uutta, näin niin kun lasketaan kaikki ihmiset yhteen niin valtavasti osataan erilaisia asioita. Jatkuvaa oppimista se on ja tavoitteena on rakentaa tää maailman paras IOT-pohjainen huoltopalvelu, mikä jo sinänsä on valtavan kiinnostava homma, jos saa nyt Konetta mainostaa tässä hiukan. Niin kyllä se on kaikille tehty selväksi ja kaikki on sen omaksunut että ei oo, ei oo paineita osata kaikkea heti, ja kaikkea yritetään, ja koko ajan opitaan lisää. Eli esimerkiksi kun me käytetään paljon, paljon näitä pilvitarjoajien tuotteita erilaisia, niin niitä tulee, tulee monta sataa vuodessa lisää, ja se on jatkuvaa sitten opiskelua ja kokeilemista ja sit semmosta kollektiivista tiedonvaihtoa. Että kun töitä hakee ja sit sitä helposti miettii että kelpaanko minä tonne ja tonne, niin kannattaa rohkeammin ajatella myös sitä että onko tää se työpaikka, missä minä haluan olla töissä ja ainakin itse koen että just tän tyyppinen välitön ympäristö ja sellanen yhdessä oppimisen ilmapiiri on ihan hirvittävän tärkeä sen työssä viihtymisen kannalta, ja noin niinkuin Koneen kannalta myös siihen että kuinka hyvää tulosta se porukka saa aikaiseksi, kuinka kyvykkäitä järjestelmiä, kuinka nopeasti pystytään laittaan pystyyn.

**LAURA:** Sä puhuitkin tossa jo äsken että sä oot ollu vaihdossa, mutta oletko sä tehnyt harjoittelua opiskelun aikana?

**OLLI:** No ne ei ollu varsinaisesti harjoittelu-nimellä, mut tota, ne oli käytännössä kesätöitä yliopiston erilaisissa labroissa, joita TKK:lla oli pakko, pakko tehdä. Ja itseasiassa mä olin myös Instrumentariumilla hyvin tavallisissa kesätöissä kokoamassa potilaanseurantamonitoreja. Mä en oo nyt varma, että olisk se niinku jopa sitten, et se oli pari opintoviikkoo. Mut mulla oli vähän silleen, sanotaan kapea-alainen, opintopolku, että et sekä kesätyöt että opinnot että sit mä olin assistenttina aika paljon: mä olin perus matikoiden kursseilla, sit lujuusopin kursseilla. Sit mä olin yhdessä vaiheessa lujuusopin pääassarina, eli, eli vastasin niistä tenttitouhuista, ja muista myös. Että mulla ei ollut varsinaista harjoittelukokemusta sitten yliopiston ulkopuolelta, mikä vähän kans lisäsi sitä jännitystä, kun piti sit vihdoin tohtorina tai tutkijatohtorina hakee töitä muualta, että mitenkähän, mitenhän sitä pärjää ja minkähänlaista siellä on.

**LAURA:** Mitä kautta sä pääsit sit noihin esim. yliopiston tehtäviin?

**OLLI:** No niihin oli aina keväisin haku. Että siel oli ilmoitustaululla lappu, että laskennallisen tekniikan labra etsii kesätyöntekijää, lähetä hakemukset tälle tyypille. Ne oli siis ihan tommosia. Ja sit sinne lähdettiin sähköposti että olen sen ja sen ajan opiskelija, ja mua kiinnostaisi ja tän verran olen tehnyt opintoja.

**LAURA:** Kyllä eli ihan perinteisellä rekryprosessilla hoitu se?

**OLLI:** Joo.

**LAURA:** Onko sulla jotain vinkkiä sitten opiskelijoille jotka hakee joko kesätöitä tai sitten vaikka just ensimmäisiä työpaikkoja, et miten menetellä rekryprosessissa ja mikä siinä erityisen tärkeätä? Että sulla on kuitenkin kokemusta myös rekrytoijana olemisesta.

**OLLI:** No, no kyl tässä on tullut, juuri laskin että kaksi ja puoli sataa CV:tä, on tullut täyteen mitä on ihmetelty. Et siihen CV:n tekemiseen kannattaa panostaa silleen, et se on oikeasti ajan tasalla ja järkevän näköinen. Et ei tarvi vetää överiksi että näkee kaikenlaisia temppuile-CV:itä. Ja sitten se riippuu aina hakijasta ja hänen maustaan että miltä, miltä tuntuu, mutta selkeä ja helppolukuinen CV. Kannattaa ajatella sillä tavalla et se rekrytoijan hommana lukea todennäköisesti ainakin 50 samanlaista paperia, ja että mitä informaatioo hän sieltä haluaa. Näin niinkun tietotekniikan maailmassa niin tyypillisesti että mitä mitä taitoja on, ja sit jos on esittää jotain siihen tueksi että, että mitä on on tehnyt ja miten osoittanut sen taitonsa, niin sit siitä on, sen on sille rekrytoijalle helpompi. Koska rekrytoija haluaa, joko että CV näyttää helposti siltä, että okei tän tyypin mä haluun tai sit se on helppo hylätä, ja ehdottomasti hakija haluaa olla siinä ensimmäisessä pinossa.

Ja sit perään soittaminen on ihan hyvä taktiikka, siitäkin on kokemusta myös rekrytoijan näkökulmasta, että jotkut vie se vähän ylikin, et ihan kauheen montaa puhelua ei kannata soittaa, jos on jo kerran juteltu, että asiat ei siitä niinku muutu. Ja sit jos soittaa perään niin on hirveän hyvä jos on jotain valmisteltuja kysymyksiä, että mitä haluaisi tietää lisää siitä työpaikasta, mikä on myös muutenkin ihan, ihan hyvä lähestymistapa. Eli kuten sanoin niin työnhaku on, on kahden kauppa, et se on myös sen työntekijän mahdollisuus ottaa selvää siitä työnantajasta, että haluaako uhrata aika monta tuntia viikossa tässä organisaatiossa toimimiseen. Ja sitte työhaastattelu on sitten ihan oma, oma taiteenlajinsa, mutta kun sinne asti pääsee niin tyypillisesti paras on vaan olla oma itsensä ja vastailla kysymyksiin ja ei tarvi tehdä mitään, mitään ylimäärästä esitystä. Että kyllä siinä kaikki haluaa nähdä ihmiset sellaisina kuin he on, ja sellaisena kuin he tulisi töissäkin olemaan.

**MINNA:** Millaisia kokemuksia tai muistoja sulla on ensimmäisistä oman alan työpaikasta, tai jostakin näistä ensimmäisistä, joita sä halusit ehkä jakaa meidän kuulijoille?



**OLLI:** No oman alan työpaikka on vähän vaikeasti sanottu. Muistan TKK:n matematiikan laitoksella kun mä hain ensimmäistä kertaa assistentiksi ja sit ei tullut mitään ilmoitusta, mä olin ollut siis myös matematiikan laitoksella kesätöissä, ja sit mä siinä loppukesästä kyselin sit varovasti professorilta että ette sit ilmottanut yhtään mitään että ette hyväksynyt. Että missä vaiheessa niin stereotyyppinen matematiikan professori kuin voi olla toteaa että "Aha, aha, me ollaan kyllä unohdettu ilmoittaa kaikille". Että sitten paljastui että mut oli valittu, mutta siitä ei ollut kerrottu yhtään mitään. Se oli tämmöinen yliopisto työnantajana -kokemus.

Ja sit Koneella ehkä se kun tänne pääsi sit sisään, niin sitä havahtu että kyllä sit on eläny jonkinlaisessa yliopistollisessa kuplassa, eli tapa kommunikoida ja viestiä, niin, niin sit yritysmaailmassa liiketoimintaa pyörittävät ihmiset ei oo kiinnostuneita teknisen ratkaisun sisällöstä niinkään, tai oikeastaan ei lainkaan, vaan ainoastaan mitä se mahdollistaa. Että jos se tarjoaa jotain uutta tarjottavaa asiakkaille, mistä sit toki voidaan tehdä voittoa, tai sit jotenkin parantaa sisäistä toimintaa siten että säästetään, tai sit se lisää turvallisuutta, tai, tai mitä ikinä.

Ja itseasias ylipäättään viestintätaitojen harjoittelu, nyt kun tuli mieleen, niin se on semmonen mitä oikeastaan on se mitä jatko-, näissä tarkoitan vaihto-opinnoissakin hyvin pitkälti oppii. Semmonen asian esittäminen lyhyesti ja selkeästi niin se on hyvä etu. Kuten näistä mun vastauksista voi päätellä jotka on aina minuutti - ties kuinka pitkään, niin tota se ei oo ehkä vielä aivan valmista, mutta mut se on semmonen ehkä eniten työelämässä sitten opittu taito ja toimintatapa.

**LAURA:** Onko jotain sellaista mitä olisit halunnut tietää jo opintojen aikana, nyt kun mietit tällä työelämän kokemuksella?

**OLLI:** No se ois ollut tietysti kiinnostavaa tietää miten nää niinkun työnhakuprosessit toimii. Koska kyllähän se on semmonen asia mikä opiskeluaikana mietityttää, että kun töitä varmaan pitäisi kuitenkin jossain vaiheessa hakee niin, niin tota nyt on niinku päässyt täältä esiripun toiselta puolelta näkemään, että miten se prosessi toimii ja millä tavalla, sen rekrytoivan ihmisen näkökulmasta. Että mitä tavoitteita hänellä on kun katselee sitä CV-pinoa ja, ja tota coverletter-pinoa. Se muuten kannattaa kirjoittaa se coverletter ihan yrityskohtaisesti: mä oon myös lukenut tota työ, työhakemusta jossa luki "Hello Nokia". Se anto hiukan sellaisen kuvan että tässä nyt ei niinku haluta ehkä välttämättä just meille, tämmönen copypaste-virhe.

Ja sit mikä työelämässä, kun lopulta rakennetaan järjestelmiä joiden pitäisi toimia, ja joita sit muutetaan ja sit tulee erilaisia muutoksia, niin semmonen muutoksessa oleminen, ja ylipäättään hyvä kyky ihmisellä sietää sitä. Ja sitä että valtaosa haastavista ongelmista ei oo koskaan teknisiä ongelmia, vaan ihmisten kommunikaation välisiä ongelmia, ja varsinkin kun yritys on oikein iso, Koneella on siis noin 60 000, vähän vajaa, työntekijää, niin ja ne on levittäytynyt ympäri maailmaa. Niin se että miten tieto jakautuu, ja miten on perillä tapahtuvista asioista, ja pystyy kommunikoimaan kaikkien kanssa, niin ne on tämmösii kauheen arvokkaita

ominaisuuksia. Ja kieliä kannattaa itseasias myös opetella oli tää niinku - sit tuli mieleen että kyllä jos Ranskan maayhtiön kanssa toimii ja osaa puhua yhtään ranskaa, niin kyllä se on todella paljon helpompaa kuin englanniksi, vaikka englanniksikin toki hoituu, että firman kieli on englanti. Mutta varsinkin jos toimii myyntipuolella niin, niin tota siit kielitaidosta on hurjasti hyötyä.

**LAURA:** Oliko sulla opintojen aikana mielessä joku unelmaduuni mitä kohti halusit mennä, vai onks se polku sitten enemmän muovautunut itsestään ajan myötä?

**OLLI:** Kyllä se ehkä oli se matematiikan professori pitkän aikaa, kunnes sit pääsi näkee läheltä sitä työtä. Ja sit kun aloin hakemaan töitä yliopiston ulkopuolelta, niin ajattelin että no, etsitään jotain isoja yrityksiä ja niiden tutkimusorganisaatioita, että niissä varmaan tehdään kiinnostavia juttuja. Ja sitten hain sieltä täältä, kävin muutamissa haastatteluissa, ja sitten Koneelle päädyin.

**LAURA:** No vähän ootkin jo sivunnu sitä, mutta millainen se siirtymä sit oli sit yliopistosta työelämään, ja oliko se sellaista mitä sä olit ajatellut sen olevan vai tuliko siellä jotain uutta vastaan?

**OLLI:** No kyllä se työelämän, sitkin viel työelämää on monenlaista, tai ainakin meillä se tekemisen tahti on hirvittävän paljon kovempi ja sen huomaa myös kun on ollut täältä yritysmaailman päästä vetämässä jotain yritys-yliopisto-yhteistyöprojekteja, että yliopistoissa on joku kuin kolme kuukautta semmonen aikajänne että tänä aikana me sit katsellaan ja tutustutaan tähän ongelmaan ja sit yritys näkökulmasta se on hyvin turhauttavaa että "no, meillä pitäisi olla kolmen kuukauden päästä valmis tuote, että mitä tehdään?" Että se aikatauluero on iso, mut sitten toisaalta yritysmaailmassa usein on kohdistettu resurssit just siten, että pystytään oikeasti tekemään sitä juttua mitä, mitä tavoitellaan. Että yks semmoinen silmiä avaava esimerkki oli, kun tutkittiin vähän että pystyisikö kamerakuvasta määritteleen kuilun seinästä, että missä kohtaa hissi menee. Sit tästä puhuttiin maanantaina ja sit torstaina yks kaveri esitteli et no hän osti tämmöset ja tämmöset kamerat ja tota kuvasi näitä seiniä ja kokeili niihin näitä algoritmeja ja tämmöiset tulokset. Ja sit jos tää sama tehtäis yliopistoprojektina niin jo se pelkkä kameroiden ostamisen pohtiminen olis niinku monta palaveria ja siinä ei olisi mikään hirvee kiire, mut et asiat etenee huomattavasti nopeammin. Tietysti siinä eri lähtökohdatki jo että tarkoitus ei oo mitenkään mollata yliopistoa että yliopistolla ollaan hitaita, koska yliopiston tavoite on tuottaa erilaista tuotosta. Eli yrityksessä halutaan ennen kaikkea toimiva ratkaisu, ja sit yliopistossa on kuitenkin intressinä se että pitäisi pystyä tuottaa niitä julkaisuja, pitäisi olla uutta tieteellistä sisältöä, sit siitä pitäisi syntyä mielellään myös opinnäytetöitä siinä ohessa, ja sit ihan nää tavoitteet ei kohtaa, mutta kyllä myös joskus saadaan kohtaamaan oikein hyvällä tavalla.

**LAURA:** No sit mua kiinnostaisi vielä vähän kuulla noista sun jatko-opinnoista, kerrotko et millaista se jatko-opiskelu oli ja mikä sai sut tavallaan sitte

lähtee siihen ja onko se niin raskasta kuin mitä ehkä ajatellaan sen olevan?

**OLLI:** Jatko-opiskelijat tykkää sanoa että se on kauheen raskasta, mutta sitä voi stressata vähemmänkin. Siinä myös riippuu paljon tuurista milloisen ohjaajan saa, ja itseasiassa ite, ite mulla vaihtu ohjaaja siinä neljän kuukauden jälkeen, koska se aihe oli kyllä jotain muuta kuin mihin mä niinku itse koin, että mulla ois palo ryhtyä tekemään. Mut siitä löytyy ohjaajaksi tämmöinen Sergei Repin Pietarin yliopistosta ja Pekka Neittaanmäki oli toinen ohjaaja, mutta erityisesti Sergein kanssa meillä oli erittäin hyvä ohjaaja/ohjattava -suhde. Että kyllä siinä oli hetkiä kun mietittiin, käveltiin Pietarin saarilla ja pohdittiin, että mitä osittaisdifferentiaaleilla voi pystyä esittään, että että mitä, miten informaatio voi muuttua semmoiseksi ennusteiksi joita tää yhtälö tuottaa, koska se informaatio itsessään on rajallista ja epävarmaa. Ja mitkä on ne matemaattiset työkalut että miten tää asia välittyy, ja miten tietokoneiden avustuksella tätä voidaan sitten, sitten tutkia ja mahdollisesti tuottaa myös toimivia ratkaisuja, mitkä sitten palvelee myös teollisuutta. Eli käytännön esimerkkinä jos tehdään lujuuslaskentaa ja teräksen lujuusparametrit voi heilua tietyllä välillä, niin kuinka paljon joku laivan kyljen muodonmuutos saattaa muuttua, niin se on kohtalaisen monimutkainen pulma. Mutta siis tän tyyppisiä sovelluksia oli sit sillä omalla väitöstutkimuksella. Et jos löytää semmosen aiheen, mikä tuntuu itsestä hyvältä ja mikä tärkeintä niin löytyy ohjaaja, jolla on aikaa siihen ohjaamiseen ja myös itsellä palo siihen aiheeseen niin kyllä se on hyvin, hyvin palkitsevaa.

Se ei välttämättä pelkästään paranna mahdollisuutta työmarkkinoilla mutta ei se nyt ihan merkittävästi huononnakaan. Se ehkä vähän muuttaa sitä, sanotaan työpaikkaprofilia, mihin eniten sopii, jos on tohtorintutkinto siellä taustalla. Eli sit usein just tämmöset isojen organisaatioiden tutkimuslaitoksien työssä tehdään aika pitkäjänteistä tutkimusta, koska Koneella kuitenkin ymmärretään se, että meidän täytyy olla hissipalveluiden ja hissitekniikan edelläkävijä koko ajan. Että meillä on

Hyvinkäällä 1200 hengen kööri, jossa niinkun välitöntä tutkimusporukkaa on ainakin puolet, ja osa rakentelee prototyyppihisseja ja mitä ikinä. Ja sit tämmönen yliopistonkin mittakaavassa aika organisaatio, jonka ei tarvii keskittyä lainkaan siihen rahoituksen metsästämiseen ulkopuolelta, vaan se voi keskittyä pelkästään siihen tutkimuksen toteuttamiseen, niin se saa aika paljon aikaan.

**LAURA:** Mua kiinnostaisi vielä tietää että miten sä näet tulevaisuuden, että millaisia työtehtäviä sä siellä sitten haluaisit tehdä, ja/vai näetkö että jatkat näissä samoissa, toki se aina muuttuu se työnkuva, mutta että pysyy niinkun samankaltaisuus kuitenkin siihen mitä sä nyt teet?

**OLLI:** No kyl mä oon aika tyytyväinen tähän nykyiseen työnkuvaan, että täs pääsee tekemään hommia tosi fiksujen ja motivoituneiden ihmisten kanssa, mikä on hurjan palkitsevaa, sitten teknologisesti mielenkiintoisista aiheista, matemaattisesti voisi olla ehkä vielä monimutkaisempaakin, mutta se nyt on vaan semmonen henkilökohtainen preferenssi. Sit tässä on toki myös joitain piirteitä että et esimiestyöhön kuuluu erilaisia velvollisuuksia jotka, jotka kaikki ei

oo aina ratkiriemukkaita, kuten käydä jotain alihankintahommia läpi, mutta tota, niiden tarpeellisuuden kyllä ymmärtää. Ei oo mitään... ehkä aina välillä toivoo et pääsis vielä itse enemmän siihen, siihen tekemiseen kiinni, mut toisaalta nyt on palkitsevaa se, että pääsee ohjaamaan aika isoa laivaa ja esittämään ideoita ja mielipiteitään tosi, tosi kiinnostavaan järjestelmään liittyvästä kehityksestä.

Et kyl mä uskon että mä niinku kutakuinkin tässä hommassa tuun jatkamaan seuraavia vuosia. Mutta täytyy tunnustaa että jos joku ois kaksi vuotta sitten kysynyt, että et mitä teen, niin mä oisin sanonut jatkavani silloista hommaa joitakin vuosia, mutta tuota tällöin mut sitten nimettiin tän tiimin esimieheksi, joka oli paljon pienempi homma kun meitä oli neljä ja jonkun piti se vaan tehdä, mutta nyt kun meitä on 16 niin sit se työllistääkin jo ihan eri tavalla.

**MINNA:** Se on mielenkiintoista nähdä että mihin sitten elämä vie. Meillä on tota tässäkohdin vielä tämmöinen nopea kysymysosio, missä vähän tällaisia salamakysymyksentapaisia sanoja sanotaan sulle ja sitten sä saat sanoa nopeasti niihin jotakin, mitä tulee ensimmäisenä mieleen ja me Luran kanssa näitä vuorotellen sulle sitten sanotaan.

Eli ensimmäinen sana ois "arvosanat".

**OLLI:** Arvosanat on itseasias erittäin hyvä otsikko eli opiskeluaikana arvosanoja pitää merkityksellisinä, ja tavallaan ne ei ole merkityksettömiä sen jälkeen koska ne kertoo siitä osaamisesta. Mut se mihin arvosanat vie opiskeluaikana hiukan väärään suuntaan on se, että kaikki kurssit on yhtä tärkeitä ja kaikista halutaan hyvä arvosana, ja sit on arvosanoja listassa, ja hyvät arvosanat on hyviä. Mutta sit töissä usein on iso määrä erilaisia työtehtäviä ja oman henkisen hyvinvoinnin kannalta on tosi tärkeää oivaltaa että ihan kaikkia niistä ei tarvi tehdä arvosanalla 5, vaan että se on jopa merkityksetöntä hommaa se kolmosesta vitoseen ero ja sit osan voi jopa antaa mennä kakkosella. Eli se oman työn priorisointi on hirveen tärkeätä, tärkeätä työelämässä just sen oman jaksamisen kannalta, et ihan kaikista asioista ei kannata stressata. Jos itse on sitä mieltä että tää ei oo kovin tärkeää, toki se voi olla hyvä vielä vahvistaa joltain muulta, että eiks tota todellakaan käytetä mihinkään, niin sitten ja kuitenkin asia pitää tehdä, niin sit siihen ei kannata käyttää liikaa aikaa ja henkisiä voimavaroja. Noh, tää oli melkein nopea vastaus.

**LAURA:** No sit seuraavana "jatko-opiskelu".

**OLLI:** Palkitsevaa ja kannattaa.

**MINNA:** "LinkedIn"

**OLLI:** On ollut mullakin pitkään, kyllä sitä rekrytoinnissa käytetään. Eli kun me etsitään uusia tekijöitä, niin kyllä myös haravoidaan LinkedIn:stä, tota, hakusanoilla. Että ei se, ei se turha oo mutta ite en oo vaan satsannut

kauheesti aikaa.

**LAURA:** "Tietotekniikka"

**OLLI:** Se on hyödyllinen ala, joka kutakuinkin pyörittää maailmaa, ja nykyisin kokoajan kiihtyvällä tahdilla enemmän ja enemmän. Kun mitä enemmän tietoa kerätään, sitä pystytään automaattisesti käsittelee, niin siinä on valtava voima.

**MINNA:** "Verkostoituminen"

**OLLI:** Hyvin tärkeää, ja myös erittäin, erittäin palkitsevaa, jos sitä lähestyy sillä tavalla että on kiinnostavaa tutustua uudenhaisiin ihmisiin. Jos ainoana tavoitteena on kasvattaa verkostoa vaan jotta pääsis paremmin töihin, niin se on ehkä semmonen elämisen moraalinen kannalta raskaampi.

**LAURA:** "Jyväskylä"

**OLLI:** Järvet. Auringonpaiste. Lumi. Hyvin viihtyisä kaupunki.

**MINNA:** "Etätyö"

**OLLI:** Yllättävän toimivaa. Nyt on taas pakko sanoa pitempänä kommenttina että tää koronahan on pistänyt meidät kaikki etätöihin jo maaliskuun alusta lähtien Koneella. Mä oon käynyt kerran toimistolla noutamassa yhden läppäriin ja tänä aikana niin kuitenkin se mitä me tuotetaan, tosin meidän etu on se että meillä on vaan digitaalista tekemistä, hardis-ihmisillä on toki vaikeampaa, niin niin se mitä ollaan saatu aikaan on pikemminkin vauhdittunu, kuin hidastunut, tässä niinku täysin etätyöaikana. Tosin kukaan ei halua että jatkettaisiin täydellä etätyöllä kun päästään toimistoon, mutta tota joustava etätyö on musta hyvä, hyvä vaihtoehto ja sopii tietotekniikka-alalle oikein hyvin.

**LAURA:** Ja sit viimeisenä "kesäloma".

**OLLI:** No se on tietysti kaikkien töiden parasta aikaa ja se aika jolloin miettii, että miksei sitä sittenkään hakenut opettajaksi. Kyllä kesälomaan kuuluu auringonpaiste ja rentoutuminen ja kaikki mikä sitten itseään lataa. Kesäloman aikana korkeintaan kerran saa lukea sähköpostit ja maksaa laskut, jos semmonen, semmonen homma itsellä on. Mutta muuten, niin kannattaa pysyä töistä erossa.

**MINNA:** Kyllä tärkeää aikaa sekin. Onks sulla tähän loppuun jotain vielä mitä sanoa



kuuntelijoille?

**OLLI:** No kiitos ensinnäkin tästä miellyttävästä mahdollisuudesta tulla haastatelluksi, saatoinkin puhua hiukan niistä näistä, toivottavasti siitä oli jotain hyödyllistä.

Ja että tiivistettynä se että kannattaa vaan uskoa itseensä, ja useimmiten jälkikäteen huomaa että kaikista aina on sittenkin stressannut ja pelännyt turhia asioita. Et usko omaan itseensä ja oman itsensä kanssa rauhassa oleminen on lopulta se, mikä sitä työelämässään näkyy, ja mahdollistaa semmosen sujuvan ihmisten välisen tekemisen. Koska niinku sanoin jo aiemmin, niin tekniset ongelmat on aina ratkaistavissa, ja todelliset haasteet on ihmisten välisen kommunikaation haasteita.

**MINNA:** Kiitos Olli kun tulit vieraaksi tähän alumnijaksoon, oli ilo saada sut mukaan ja ylipäättään oli tosi mielenkiintoista kuulla sun kokemukset sun opiskeluajoista ja työelämästä, ja mä kyllä uskon että niistä on varmasti monille hyötyä ja muutenkin sitä itseensä uskomisen tärkeyttä ei voi kyllä korostaa liikaa, että kuten sanoitkin niin monesti saattaa olla ehkä vähän liiankin vaatimattomia sitten mitä- minkälaista osaamista ja kokemusta ollaan saatu vuosien varrella.

Ja jos teille kuulijoille heräsi tästä jaksosta jotakin ajatuksia tai kysymyksiä niin niitä voi lähettää meille meidän Instagramissa @jyu.it tai sähköpostitse [itcrew@jyu.fi](mailto:itcrew@jyu.fi) ja alumnihaastatteluita kuullaan vielä lisää joten lähetä ihmeessä kysymyksiä jos jotakin haluat kysyä meidän alumneilta tai vaikka vinkata jotakin sun tuttua alumnia haastateltavaksi ja palataan taas!

Moikka!